

Arrest

nr. 145 900 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie van 1 oktober 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2014 dient de verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een geregistreerd partnerschap met een Nederlandse onderdane, mevrouw F. A. B..

Op 1 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) in antwoord op deze aanvraag een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist op diezelfde datum tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De beide bestreden beslissingen, enerzijds de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, werden aan de verzoekster, gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 8 oktober 2014.

Zij zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2014 werd ingediend door:

*Naam: Z(...) O(...)
Voornaam: M(...) S(...)
Nationaliteit: Colombiaanse
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- notariële akte dd. 15.01.2014; verklaring wettelijke samenwoning dd. 07.04.2014: beide documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- verklaring op eer door de referentiepersoon: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- twee onduidelijk gedateerde foto's: gezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- bewijzen geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in mei en september 2011: uit deze documenten kan afgeleid worden dat betrokkenen elkaar kennen sedert mei 2011. Echter, deze gegevens tonen niet afdoende aan dat betrokkene en de referentiepersoon in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact hadden, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan

maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig een syntheseseminarie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dienvolgens uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, daar verzoekster nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd en dat zij geschonden acht. Het is gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd. Verzoekster beperkt zich tot een uiteenzetting dat zij het niet eens is met de motieven zonder enige bepaling aan te wijzen.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Dit “onderdeel” is onontvankelijk.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd.” (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007)

Er werd geen ontvankelijk middel voorgesteld.”

In haar syntheseseminarie repliceert de verzoekster dienaangaande als volgt:

“De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift nietig is, aangezien concludente niet exact de wettelijke bepaling vermeld welke zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Zij vraagt de onontvankelijkheid van het beroep.

Verzoekster is het hiermee niet eens.

Concludente verwijst naar de rechtspraak van de Raad waarbij de Raad terecht opmerkt dat de in art. 39/69, §1 van de wet van 15.12.1980 opgesomde vermeldingen tot betrachting hebben de procesgang op zo vlot mogelijk wijze te laten verlopen en dat de verwerende partij naar behoren kan uitvoeren.

Sommige van deze vermeldingen dienen gelet op het doel dan ook soepel te worden geïnterpreteerd, in die zin dat minste miskennis of verzuim ervan niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute nietigheden.

Derhalve dient de Raad in casu na te gaan in welke mate de inhoud van het verzoekschrift de rechten van verdediging schendt doordat

Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.

Uit het verzoekschrift en meerbepaald de omschrijving onder punt '2. Aangaande de gegrondheid van het beroep' blijkt duidelijk dat verzoekster het niet eens is met de inhoud van de motieven welke door de verwerende partij in de bestreden beslissing worden aangevoerd en zij derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, welke is vevat in zowel art. 60 van de wet van 15.12.1980 als in artt. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tenslotte het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Het verzoekschrift stelt namelijk: "Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing."

Hiermee is de ratio legis van art. 39/69, §1 van de wet van 15.12.1980 bereikt in die zin dat de nodige informatie qua feiten en middelen aan verwerende partij wordt meegedeeld teneinde haar toe te laten degelijk verweer te voeren.

Stellen dat men maar het gissen heeft naar de juridische gronden waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is dan ook onjuist.

De poging die verwerende partij onderneemt om door in haar nota met opmerkingen bewust geen verweer ten gronde te formuleren om haar exceptie kracht bij te zetten, kan niet worden aanvaard.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie dient dan ook te worden verworpen."

De Raad kan de verzoekster volgen waar zij stelt dat uit de uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift op voldoende duidelijke wijze kan blijken dat zij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekster citeert een aantal vaststellingen uit de bestreden beslissingen en geeft aan waarom zij van mening is dat deze vaststellingen niet deugdelijk zijn. Bovendien richt zij zich, zoals zij in haar synthesememorie aangeeft, uitdrukkelijk tegen "de motivatie" (bedoeld wordt: de motivering) van de bestreden beslissingen. Een betwisting omtrent het correcte of deugdelijke karakter van welbepaalde in de bestreden akte opgenomen motieven, betreft onmiskenbaar de materiële motiveringsplicht.

Uit de uiteenzettingen van het inleidend verzoekschrift kan echter niet blijken dat de verzoekster tevens een schending beoogt aan te voeren van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht. De verzoekster kan niet worden gevolgd in de mate dat zij aangeeft dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen een materiële motiveringsplicht zouden behelzen. Het gaat hier in tegendeel om een formele motiveringsplicht. De verwijzing naar artikel 60 van de vreemdelingenwet, dat handelt over aanvragen om machtiging tot verblijf als student, is tot slot *in casu* niet dienstig.

Het verzoekschrift is dan ook ontvankelijk, doch enkel in zoverre dat de verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De exceptie van niet-ontvankelijk dient te worden verworpen.

In toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, spreekt de Raad zich bijgevolg uit op basis van de synthesememorie.

4. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert de verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Zij verschaft hierbij de volgende toelichtingen:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing d.d. 01.10.2014 stelt:

- Dat de notariële akte en de verklaring wettelijke samenwoning te recent waren om een kennis van twee jaar aan te tonen;

Verzoekster is het hiermee niet eens. Zij wijst er op dat de wet die geregistreerd partnerschap via notariële akte mogelijk maakte pas op 20.06.2013 in voege is getreden, zodat haar en haar partner bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid dat zij dit niet eerder hebben gedaan. Bovendien stelt zich de vraag waarom zij hun partnerschap wel zouden laten registreren indien zij elkaar nog niet meer dan twee jaar kenden en al lange tijd een relatie hadden.

- Dat de verklaring op eer van de partner van verzoekster niet als bewijskrachtig kon worden aanzien;

Verzoekster meent dat het aannemelijk is dat een verklaring van haar partner (stuk 6) mogelijks niet als bewijskrachtig wordt aanzien. Daarom heeft zij aan diverse personen, vrienden en kennissen uit zowel Colombia als hier in België gevraagd een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat zij bevestigen dat zij verzoekster en haar partner al veertien jaar als koppel kennen.(stuk 7) Al deze personen bevestigen dat zij verzoekster en haar partner al lange tijd kennen en al zeker meer dan twee jaar!

- Dat de twee voorgelegde foto's te onduidelijk waren en niet met zekerheid kon gesteld worden wanneer zij waren genomen;

Verzoekster legt ingescande foto's d.d. 24.08.2002 (stuk 8, pagina 1) voor waarop de datum waarop de foto's zijn genomen duidelijk op de afbeeldingen staan vermeld. Het argument dat men niet kan achterhalen wanneer bepaalde foto's zijn genomen is hiermee onderuit gehaald. Overigens kan men ook aannemen bij de foto's waarop geen datum staat dat zij in het verleden zijn genomen nu op vele van deze foto's duidelijk de zoon van de partner van verzoeker staat afgebeeld op verschillende leeftijden zodat er geen twijfel mogelijk is dat foto's van verschillende jaren betreft.(stuk 8)

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster slechts twee onduidelijk gedateerde foto's voorlegt, legt zij voor de Raad alle foto's neer waarop zijzelf en haar partner staan afgebeeld, meerbepaald: (stuk 8)

- Foto's van de 37ste verjaardag van haar partner, genomen op 24.08.2002 waarop verzoekster staat afgebeeld samen met de dichtste familieleden van haar partner;*
- Foto's van de diplomauitreiking van de zoon van haar partner in 2005 waarop ook verzoekster aanwezig is alsook van de receptie achteraf;*
- Foto's van verzoekster en haar partner en diens zoon op het huwelijk van haar zus in 2007;*
- Foto's van een gemeenschappelijke reis die zij maakten in 2007 naar San Andrés;*
- Foto van verzoekster en haar partner met haar nichtje in 2007;*
- Foto van verzoekster en haar partner in 2009 op de 9de verjaardag van hun relatie;*
- Foto's van kerstmis 2011;*

Deze foto's zijn het meest doorslaggevende bewijs waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner zeker reeds meer dan twee jaar elkaar kennen. Uit de foto's blijkt dat zij al meer dan 10 jaar als een koppel samenleven en zich aldus – toch zeker in de privésfeer – manifesteerden.

- Dat de geldstortingen welke geschieden in 2011 wel aantonen dat zij elkaar toen al kenden maar dat niet aantoon dat zij regelmatig met elkaar contact hadden de voorbije twee jaar.

Om ook dit argument te ontcrachten legt zij niet alleen het bewijs van bijkomende stortingen in 2008 en 2009 (stuk 9) voor maar legt verzoekster een resem e-mails voor die zich situeren tussen 29.03.2008 en 17.08.2012 en waaruit blijkt dat dit duidelijk e-mails zijn van verzoekster aan haar partner en omgekeerd.(stuk 10)

Tenslotte legt verzoekster ook haar arbeidsovereenkomst d.d. 09.04.2014 voor waaruit blijkt dat zij voltijds als schoonmaakster is tewerkgesteld.(stuk 11)

Gelet op de voorgelegde stukken kan er geen enkele redelijke twijfel meer bestaan dat verzoekster en haar partner elkaar al minstens twee jaar kennen.

De motivering van de bestreden beslissing is dus duidelijk kennelijk onredelijk.

Dat het verblijfsrecht van verzoekster dan ook onterecht werd beëindigd.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het betoog in de synthesesamenvatting, waarin de verzoekster zich enkel richt tegen de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en niet tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden afgeleid dat de verzoekster meent dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat de verzoekster en haar Nederlandse partner een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar hebben.

Nu de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen in uitvoering van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, dient de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te worden beoordeeld in het licht van deze wettelijke bepaling.

Artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Aldus blijkt uit artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet dat de diegene die om een verblijfsrecht verzoekt op grond van een geregistreerd partnerschap met een burger van de Unie, zoals te dezen het geval is, bewijzen dient aan te brengen dat hij of zij met deze burger van de Unie een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt. Om hieraan te voldoen moet de verzoekster dus bij haar aanvraag aantonen dat zij en haar Nederlandse partner ofwel gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond, ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

In de thans bestreden weigeringsbeslissing wordt geoordeeld dat de verzoekster *“onvoldoende bewijs aan(brengt) dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”*

De gemachtigde verduidelijkt dit verder als volgt:

“Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *notariële akte dd. 15.01.2014; verklaring wettelijke samenwoning dd. 07.04.2014: beide documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *verklaring op eer door de referentiepersoon: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *twee onduidelijk gedateerde foto's: gezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *bewijzen geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in mei en september 2011: uit deze documenten kan afgeleid worden dat betrokkenen elkaar kennen sedert mei 2011. Echter, deze gegevens tonen niet afdoende aan dat betrokkene en de referentiepersoon in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact hadden, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekster niet betwist dat zij niet heeft aangetoond dat zij en haar partner gedurende één jaar onafgebroken als partners hebben samengeleefd voor de aanvraag en dat zij niet heeft aangetoond dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De verzoekster voert enkel een feitelijke betwisting omtrent het al dan niet aangetoond zijn van een relatie van ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag.

In een eerste kritiek stelt de verzoekster dat zij het niet eens is met de vaststelling van de gemachtigde dat de notariële akte en de verklaring van wettelijke samenwoning te recent zijn om een kennis van twee jaar aan te tonen. Waar zij stelt, doch op geen enkele wijze bewijst, dat de wet betreffende het geregistreerd partnerschap via notariële akte pas in voege is getreden op 20 juni 2013 en waar zij de bedenking uit dat het haar dus niet ten kwade kan worden geduid niet eerder te zijn overgegaan tot het registreren van het partnerschap en dat zich de vraag stelt waarom zij hun partnerschap zouden registreren indien zij elkaar nog niet meer dan twee jaar kenden, merkt de Raad op dat de verzoekster met deze vage bemerkingen niet aantoonde dat de gemachtigde met miskenning van de voorgelegde notariële akte en verklaring van wettelijke samenwoning of anderszins op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat deze documenten op zich te recent zijn om aan te tonen dat de verzoekster en haar partner elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen zodat deze stukken niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van hun relatie. De vaststellingen van de gemachtigde stroken met de gegevens van het administratief dossier en zijn pertinent, de verzoekster toont het tegendeel op geen enkele wijze aan. De Raad dient er bovendien op te wijzen dat hij zich niet kan inlaten met de opportuniteit van de bestreden weigeringsbeslissing.

Waar de verzoekster vervolgens poogt om de verdere vaststellingen van de gemachtigde omtrent de verklaring op eer van haar partner, de twee voorgelegde foto's en de geldstortingen in 2011, te ontkrachten door te verwijzen naar een aantal nieuwe bewijsstukken die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, dient er op te worden gewezen dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter en niet als feitenrechter (cfr. Artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet). De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens

(RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verweerder zijn voorgelegd.

Uit de bewoordingen van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° blijkt overigens op duidelijke wijze dat op de aanvrager zelve de bewijslast rust om aan te tonen dat hij of zij zich één van de drie gevallen van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt teneinde de duurzame en stabiele partnerrelatie aannemelijk te maken. De bewijslast ligt *in casu* dus op de verzoekster en het kwam haar toe om met alle middelen die zij nuttig acht, de duurzame en stabiele relatie aan te tonen.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster de thans bij het verzoekschrift gevoegde bijkomende verklaringen op eer van derden, de nieuwe foto's waarvan sommige met datumaanduiding, de bijkomende bewijzen van stortingen en de e-mails tussen 29 maart 2008 en 17 augustus 2012 (stukken 7 tot en met 10) niet aan de diensten van de verweerder of aan de diensten van de gemeente Melle heeft overgemaakt. Nu de verzoekster aldus thans nieuwe verklaringen, foto's en documenten bijbrengt die niet reeds blijken uit het administratief dossier, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze nieuwe stukken niet dienstig kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van de in het middel aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker toont met deze stukken niet aan dat de gemachtigde de aanvraag, zoals deze voorlag op het moment van de bestreden weigeringsbeslissing, onredelijk of incorrect heeft beoordeeld.

De verzoekster erkent voor het overige dat de verklaring op eer van haar partner op zich niet als bewijskrachtig kan worden aanzien.

Waar zij tot slot nogmaals haar arbeidsovereenkomst van 9 april 2014 voorlegt, merkt de Raad op dat de verzoekster ook niet aannemelijk maakt waarom deze arbeidsovereenkomst relevant zou zijn ten bewijze van de wettelijk vereiste duurzame en stabiele relatie derwijze dat de gemachtigde hierop zou dienen in te gaan bij zijn beoordeling dat niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40*bis*, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekster, waarin zij in wezen aan de Raad een nieuwe beoordeling van haar aanvraag vraagt op grond van een aantal pas voor het eerst aan de Raad overgemaakte stukken, laat niet toe te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. De Raad benadrukt nogmaals dat hij geen feitenrechter is zodat de verzoekster niet kan verwachten dat de Raad haar aanvraag opnieuw en in de plaats van het bevoegde bestuur beoordeelt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE